

CUPRINS:

DE-A V-ĂȚI ASCUNSELEA

-ILEANA SURDUCAN-

Ce sunt stelele

de Alina Darian, ilustrații de Agnes Keszeg

- Tu știi ce sunt stelele? mă întreabă Victor.
- Nu știu. Maimuți cu blana albă care fac acrobații și se așază în formații de constelații.
- Alina, eu vorbesc serios.
- Și eu! Tu ce știi că sunt stelele?
- Unchiul Alec spune că stelele sunt făcute, în fiecare seară, de un cofetar. Întinde o foaie mare de cocă, o taie în forme de steluțe pe care le aruncă pe cer. Dimineața, ele cad în iarbă. Dacă ești atent, poți găsi una să o guști.
- Și, ai găsit vreuna?
- Nu, răspunde Victor dezamăgit. Mama zice că stelele sunt umbrele străbunilor. Ele sunt tot timpul pe cer strălucitoare, chiar și ziua. Dar soarele e mai luminos decât ele, așa că le vedem doar noaptea.
- E frumos, înseamnă că ne veghează...
- Dar bunica zice altceva, continuă Victor intrigat. Bunica zice că stelele sunt

zâne. Fiecare dintre noi are pe cer o zână care îl veghează. Zânele coboară foarte rar pe Pământ. Sunt legende despre una care a lăsat o eșarfă fermecată în culorile curcubeului unui băiat sărman din China. În Italia, o altă zână a dat viață unei păpuși de lemn, ca să facă un dar unui bătrânel singur.

– Înseamnă că stelele sunt vii?

– Nu știu, dă din umeri Victor. Bunicul crede că stelele sunt litere în cartea cerului. Doar că nu știm noi să le citim. Dacă am ști, am deveni înțelepți ca un moșneag care cunoaște toată istoria Pământului. Eu nu știu să citesc încă. Nici măcar literele din abecedar...

– Dar pe prietenii tăi i-ai întrebat?

– Da. Și nu mai înțeleg nimic. Sophie spune că sunt dințișorii copiilor pe care îi strânge șoricelul Balthazar și îi azvârle pe cer cu un lansator de dințișori inventat de el. Tudor spune că sunt piulițe care țin cerul să nu cadă, asemenea piulițelor montate de el la acoperișul teatrului de păpuși. Irina spune că sunt ochișorii cerului. Așa cum are miriapodul multe picioare, așa are și cerul mii de ochi...

– Și prietenul tău, Adi, care își construiește cort de indieni, ce spune?

– Că sunt semafoare pentru navele spațiale. Ca să nu se ciocnească între ele pe cer. Cum a văzut el în port la Mangalia semafoarele de vapoare...

- Dar tu, Victor, te-ai gândit ce sunt stelele?

Victor se așază lângă mine pe bancă, sub cireșul sălbatic din curte, privește visător în zare cerul întunecat, pe care au răsărit de când vorbim toate stelele și-mi spune:

– Eu cred că sunt globuri luminoase pe care și le pune cerul să fie frumos împodobit, ca un brăduț de Crăciun cu luminițe. Să nu ne fie dor de el până vine zăpada. Uite, ca ăsta.

Și Victor îmi arată un lampion mic, alb, pictat de el.

– Aș vrea să ajungă și mingiuța mea acolo sus. Dar o să aștept brăduțul să o pun în el.

Doctorul de Zăpadă

Omul nostru de zăpadă
E un doctor în halat.
Ne întâmpină pe stradă
Și ne dă câte un sfat:

Să purtăm ~~mănuși~~ ~~căciulite~~ ~~șalare~~ ~~și~~ ~~palton~~
căciulite și palton

Și să picurăm **culoare**
În decorul monoton.

Fulgi pufoși încep să ningă,
Stropi strălucitori de cer
Injecțati dintr-o seringă
Și cristalizați de ger.

Se așterne o armură
argintie, de polei
Ce-i apără de căldură
în adâncurile ei

Pe toți oamenii de nea
Nu cumva să se topea...

ilustrații de Stela Lie
text de Florin Bicas

Scrisori din Laponia

de Victoria Pătrașcu, ilustrații de Mihaela Paraschivu

– Tălpici! Unde ești, Tălpici?

Baba Iarnă bătu furioasă din picior. Era deja decembrie și ea încă nu plecase în lume. Unde era sania? Unde erau lupii? De ce se mai afla în Laponia?

– Unde ești, Tălpici? Acum ți-ai găsit să te-ascunzi, când sunt atâtea de făcut? Lasă că te prind eu, iepure afurisit!

Și Iarna coborî din pat. Dar nici n-apucă să-și dea picioarele jos de pe divan, că se și trezi într-o baltă mare și rece. Își ridică iute picioarele ude și strigă din nou:

– Inundație! Tălpiciiici, de unde-i toată apăraia asta?

La țipătul Babei, un iepure polar, dolofan și pufos, cu niște ochelari cu rama aurie, se ivi tremurând de după perdea.

– N-ai auzit, Tălpici, când te-am strigat? Pe unde-mi umbli? Ce-i cu apa asta care bălțește în toată casa? Și, unde-i sania mea?

– Stăpână, spuse iepurașul, nenorocireeee! O nenorocire s-a abătut asupra noastră. Se topesc ghețarii. Tărâmul zăpezilor veșnice nu mai e cum îl știai...

– Cum? Spune repede ce s-a întâmplat, că acuși te îngheț, la cât de nervoasă sunt!

– Preamărită, preafrumoasă, preaviforoasă, iertareeee! Nu-i vina mea că nu mai puteți pleca în lume.

Și Tălpici se aruncă la pământ disperat. Era sigur că Baba Iarnă o să-l pedepsească. Se gândea cu groază la suflul ei înghețat pe spinarea lui.

– Glumești? se înecă de supărare Iarna. Cum să nu mai plec?

Lungit în balta de pe podea, Tălpici ridică doar o ureche. Apoi, și pe a doua. În sfârșit, deschise și ochii. Baba Iarna se uita la el fix.

– De ce? întrebă ea șuierat.

– Încălzirea globală, Măria Ta, spuse iute iepurașul. Din cauza poluării, ghețarii se topesc, se subțiază stratul de ozon șiiii, adăugă el încurcat, împărăția ta piere. Iar tu, împreună cu ea.

Și Tălpici o zbughi sub divan. Chiar la țanc, căci, furioasă, Baba Iarnă răcni din răspuțeri și, pe loc, toată apa care băltea se transformă într-un patinoar.

– Cine a îndrăznit? Cine a hotărât să topească ghețarii? Cine-mi distruge regatul?

– Stăpână, spuse tremurând Tălpici, oamenii sunt de vină. Prea multe mașini, prea multe gunoarie, prea multă risipă, prea mulți copaci tăiați.

– Oamenii? Bine-așa. Atunci, o să plătească pentru asta. Dacă nu vine Baba, nu mai vine nici Moșu'. Și Iarna ieși furioasă pe ușă.

Tălpici sări de sub pat, își scutură blana albă și pufoasă și o tuli cât putu de repede spre casa lui Moș Crăciun.

– Moșule, Moșule, Baba Iarna vrea să te țină aici. A zis că, dacă nu mai e zăpadă din cauza încălzirii globale, nu se mai sărbătorește Crăciunul anul ăsta.

– Tălpici, ușurel. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

Și iepurele îi povesti, pe rând, cum s-a trezit Baba Iarna cu inundația din topirea ghețarilor, cum nu mai e destulă zăpadă ca să plece cu sania în lume, cum s-a pornit încălzirea asta nenorocită și cum, dacă ea nu se mai duce pe Pământ, nu îl lasă nici pe Moș să plece cu daruri pentru copii.

– Ce-i de făcut? se smiorcăi Tălpici.

Moșul se scărpină în barbă.

– Așa ceva nu este cu putință! Moș Crăciun vine în fiecare an. N-a lipsit niciodată.

– Așa-i, dar nici Baba Iarna n-a lipsit vreodată. Iar acum, nu vezi? Pic de zăpadă! Ghețarii se topesc, palatul Babei este inundat... Și Tălpici se prăbuși hohotind.

– Tălpici, ține-ți firea, nu mai boci! Găsim noi o soluție pentru ghețarii ăștia.

– Cum? se smiorcăi Tălpici. Cum să oprim gazele otrăvitoare?

– Am eu o idee, strigă Moșul. Pentru început, Tălpici, transmite prin toți spiridușii că, dacă oamenii vor ca Moșu' să mai vină pe la ei, trebuie să stea o zi și o noapte fără să folosească telefonul mobil, computerul, tableta sau televizorul. O zi, doar o zi. Pot să se plimbe, să citească, să facă prăjituri, să se joace cu prietenii. Asta o să mai reducă din gazele astea păcătoase care ne dau atâtea bătăi de cap.

Tălpici își șterse lacrimile de pe mustăți. Moșul se gândea în continuare, mângâindu-și barba.

– Mai trebuie să găsim o soluție pentru ghețarii ăștia plângăcioși. Cu ce să-i acoperim ca să nu se mai topească.

– Cu o pătură, zise Tălpici țopăind. Dar unde să găsim noi o pătură așa mare? Nici dacă tundem toate oile....

– Nu tundem pe nimeni, Tălpici. Ai uitat de scrisori?

– Vaaai, daaa! țopăi Tălpici fericit.

Cum de-am uitat? Iar Moșul îl bătu prietenește pe spate. Se repezără amândoi spre atelierul spiridușilor.

– Atenție, se apropie Crăciunul! Să ne apucăm de treabă! Scoateți toate scrisorile copiilor către Moș Crăciun. Toate, adică de la începutul timpurilor. Le vom recicla și vom face din ele cea mai mare pătură cu care vom acoperi ghețarii.

Spiridușii se repeziră în cele patru zări ca să scoată scrisorile copiilor. Pentru că nu mai aveau loc în casa din Laponia, le depozitaseră în peșteri, în scorburi, în bârlogul urșilor polari. Le adunară pe toate și începură să le coasă, să le lipească, să le lege una de alta. Încet-încet, mai cu praf magic, mai cu acul și ața, pătura de hârtie devenea tot mai mare, mai colorată și mai frumoasă. În Ajun, era gata.

Ce mai minunăție! Avea timbre colorate, ștampile minunate, litere întortocheate, dorințe arzătoare și visuri călătorești. Ghețarii au încremenit de plăcere și au uitat, pentru o clipă, să se mai topească. Au venit iute și vânturile polare să vadă isprava.

– Fffuuuuu, spuneau ele, ce mai pătură! Vvvuuuuuu...cum se umflă!

Și vânturile se jucau cu pătura minunat meșterită de spiridușii Moșului. Frigul cuprinse din nou întinderea Laponiei.

Baba Iarnă apărură și ea nedumerită.

– Ce-i cu gălăgia asta?

– Draga mea, zise Moș Crăciun ghiduș, am venit să ne luăm rămas bun. E timpul să pleci în lume.

– Da? O, ce bine!

Moșul fluieră scurt și o sanie de gheață trasă de lupi polari ateriză cu scârțâit în fața lor. Iarna se urcă maiestuosă. Sania porni în zbor mănătură de Tălpici și în urma ei porni să se cearnă făina fină a ninsorii.

Moșul își frecă palmele fericit. Se uită la ceasul din buzunar. Mai era puțin și avea să plece și el. Trase adânc aer în piept. Hmmm? Parcă mirosea un pic a cozonac.

Bătrânețe fără tinerețe

de Laura Grünberg, ilustrații de Iulia Ignat

Se spune că ar fi trăit cândva, undeva, un copil care s-ar fi săturat să fie mic, dădăcit și certat tot timpul. Nu mai suporta să i se spună mereu: „nu acum, când o să fii mare”, sau „o să crești și o să înțelegi”. Nu mai avea răbdare. „Baba oarba”, „Tară, țară vrem ostași” sau chiar jocurile pe computer îl plictiseau. Desenele animate, la fel. Nu mai avea chef să fie mic. Nu mai putea aștepta să crească centimetru cu centimetru pe tocul ușii. Uneori se temea că o să rămână mic, că tinerețea lui era fără bătrânețe. Nu voia să ajungă nici ca părinții lui care nu prea zâmbeau, erau mereu la serviciu, mereu îngrijorați. Ar fi vrut să știe o scurtătură ce duce direct la vârsta bunicului.

Ce bine e să fii bătrân! se gândea. Ar fi vrut să fie exact ca bunicul lui, care avea barbă și păr alb, stătea mereu în capul mesei, cuvântul lui era ascultat și respectat de toți, juca șah foarte bine și nu trebuia să meargă nici la școală, nici la serviciu. Pentru că tocmai se apropiau sărbătorile de iarnă, băiatul se gândi că Moșul este cel mai în măsură să îi împlinească dorința asta. Zis și făcut. Îi scrisese Moșului un e-mail foarte politicos, explicându-i motivele dorinței lui. Nici nu apucă bine să trimită e-mailul că Moșu îi și răspunse

– Ce dorești? Îl întrebă. Nu am înțeles bine.

– Aș vrea să am bătrânețe fără tinerețe.

– Te-ai gândit bine? Bătrânețe înseamnă și reumatism, baston, injecții...

– Bătrânețea mea vreau să fie fără baston și fără reumatism.

– Bine. Dar de ce vrei asta? Nimeni nu mi-a cerut așa ceva până acum.

– Fiindcă mă plictisesc copiii, joaca, dădăceala. M-am săturat să văd lumea de la

nivelul ăsta. Nici pe vârfuri nu văd mare lucru. Vreau să fiu ca bunicul.

– Nu-i ușor ce-mi ceri... OK! Adu o oglindă. Privește în ea fără să clipești și gândește-te cu tot sufletul și mintea la bunicul tău, până-l vezi în oglindă în locul chipului tău. Nu clipi și, mai ales, ai mare grijă! dacă vrei bătrânețe fără tinerețe, nu pune gura pe dulciuri!

Ce bine e să fii bătrân! exclamă el. Privea în jur și pricepea totul: rostul banilor din sertar, al aparatului de ras din baie, al pungilor de plastic împăturite și înghesuite prin sertare, al asigurărilor de viață și al glumelor din ziare. Ce mare și puternic era. Și, mai ales, ce deștept! Privind pe geam, văzu o ceată de copii alergând și țipând. Ce caraghioși, să fugă așa încolo și-ncoace...

Se așeză pe fotoliul bunicului. Ce senzație plăcută! Șeful tuturor. Înțeleptul casei. Răsfățatul casei. În fața lui, pe masă, era platoul cu bezele făcute de mama. Făcea niște bezele grozave. Gura îi salivă. Își aminti ce-i spusese Moșu'. Fără dulciuri! Dar ... nu-și putea lua ochii de la platou. Bezele îi făceau: cu ochiul – „Hai, hai! Pe mine! – Ba pe mine! Ia-mă, te rog!”

În clipa următoare, era pe maidan lângă prietenii lui.

– De unde ai apărut, mă? îi zise unu'. Nu ți-e frig așa, în șort?

– Ce știi tu?! zise el. Și, de ciudă, se luă la trântă cu acesta.

Peste ani și ani, băiatul din poveste a ajuns cu adevărat bătrân. Într-o zi, a mâncat, tot cu poftă, niște bezele de pe masa din sufragerie. Acum ar fi dorit tinerețe fără bătrânețe dar... numai când ești copil visele pot deveni realitate.

În căutarea vocii pierdute

de Victoria Pătrașcu, ilustrații de Cristiana Radu

continuare din numărul trecut

Amélie și Pierre sunt doi șoricei cofetari. Necazul lor este că, deși fac prăjituri și dulciuri minunate, nimeni nu le cumpără. Asta, cred ei, se întâmplă pentru că sunt mici și neînsemnați. Melcul Cineva vrea să-i ajute și îi sfătuiește să plece spre munte pentru a-și regăsi vocea. Acolo, Amélie și Pierre dau peste un căpcăun pitic și supărat care....

Era un căpcăun de piatră. Mic și îndesat.

– Bună dimineața, spuse șoricica. Eu sunt Amélie, iar el este Pierre. Pe tine cum te cheamă?

– PetriCică, zise căpcăunul. Sunt puiul cel mic al căpcăunilor-ecou și locuiesc aici, la marginea Prăpastiei Albastre. Am foarte multă treabă și mă cam încurcați. Trebuie să-mi fac vocalizele și n-am chef să-mi stați în nas. Că nu pot să mai respir. Și, în plus, am și o durere de cap năprasnică. De la soarele ăsta care mă bate pe frunte.

– Căpcăuni-ecou?! N-am auzit de voi, zise Pierre.

– Nici n-ați fi auzit dacă nu-mi intrați în nas. Dar mă gâdilați așa de tare cu mustățile voastre încât n-am mai rezistat. Misiunea noastră este secretă. Noi suntem cei care întoarcem orice voce înapoi. N-ați fost în excursie, pe munte, vara trecută?

– Ba da, ce ne-am mai distrat la Cascada celor doi vulturi strigând "Olariuuuuu, olariolariuuu!"

– Și nu v-a răspuns nimeni?

- Ba da, răspunseră cei doi șoricei într-un glas. Muntele.
- Da, sigur, dădu a lehamite din mână căpcăunelul, muntele... Eram noi, căpcăunii-ecou.
- Serios?
- Cei doi se uitară cu admirație la PetriCică și nu le venea să-și creadă ochilor.
- Pe noi ne-a trimis Cineva la tine.
- Îl cunoști? Întrebă timidă Amélie.
- Desigur. Nu-i melcul ăla lipicios și vorbăreț?
- Ba da, spuseră șoriceii. Ne-a trimis să ne găsim vocea. Cică poți să ne ajuți.
- Cică poate să vă ajute. V-a spus cum a devenit el Cineva?
- Nu, dar a spus că tu poți. Poți? Spune-ne că poți.
- Vă ajut, dar pentru asta trebuie mai întâi să-mi spuneți ce voce vi se pare cea mai puternică.
- Cu cine ați vrea să semnați?
- Cu lupii. Vocile lupilor se aud de departe. Sunt puternice. Urletele lor îți ridică părul pe spinare. Toată pădurea îi ascultă și îi respectă.
- Așa?! Pierre, ia vezi, în spatele meu e o plantă cu o floare albă. Ia dă-mi-o, te rog.
- Pierre se repezi și îi aduse planta.
- Asta e gura-lupului, o plantă care crește doar aici, la înălțime.
- Căpcăunul PetriCică o zdrobi între fălcile lui de granit și apoi îi întinse pasta verzuie lui Pierre.
- Mănâncă!
- Pierre înghiți cocoloșul. Avea gust bun, de plantă proaspătă, ușor amăruie, dar păstrând puțin din dulceața polenului.
- Acum strigă-ți numele, porunci PetriCică.
- Pieerre!
- Pieerre! Pieerre! Pieerre! Pieerre! se auzi de jur împrejur. Tot muntele răsuna. Părea că un uriaș s-a opintit și a scos din pieptu-i numele șoricelului.
- Ei, vezi, ăsta ești tu. Important, respectat. Până și muntele îți știe numele. Și tu, cum de nu ai încredere în tine?
- Oaaaaa!! Șoricelului nu-i venea să creadă. Cum putea, oare, să aibă o așa voce și nimeni să nu-l asculte?
- Amélie se repezi și ea să guste din pasta de gura lupului.
- Améééélie! strigă și ea din toți răunchii.

Iar muntele îi răspunse din toate părțile:

– Améééélieeee! Améééélieeee! Améééélieeee!

Când sunetul se opri, cei doi stăteau nemișcați.

Ce fraieri fuseseră, să creadă despre ei că sunt neînsemnați! Urcaseră până în vârful muntelui doar ca să afle că sunt atât de puternici. PetriCică le arătase cum poți să-ți găsești propria voce. Era de ajuns doar să deschizi gura. Păi... de-acum nu se vor mai teme de nimic.

Veseli, coborâră în vale. Se rezeziră la scorbura-cofetărie și se apucară de treabă.

Și ce de minunății ieșiră din mâinile lor! Fursecuri cu semințe de dovleac și de floarea soarelui, sirop de zmeură și mure, delicioase trufe cu viermișori și păpădie, toate au fost preparate și prezentate în vitrină. Amélie vorbi cu ciorile poștaș, care duseră dulciurile și în pădurile vecine. Iar bomboanele cu polen, inventate de cei doi șoricei, au devenit în scurt timp iubite în tot ținutul.

Amélie și Pierre nu se mai opreau. Îi rugau pe licurici să le lumineze nopțile pentru a face alte și alte bunătăți. De-acum nu exista familie, în poiană sau în pădure, care să nu aibă la desert celebrele bomboane R&M. Le cumpărau de fiecare dată când aveau invitați la masă sau la vreo petrecere în familie.

Vestea despre bomboanele șoriceilor s-a răspândit în tot ținutul, iar știrea despre cofetărie a ajuns chiar și în ziarul pădurii. Asta le-a adus și mai multe comenzi. Urși, vulpi și ciocănituri din pădurile învecinate au venit în grabă și s-au înghesuit să cumpere celebrele zaharicale ale celor doi șoricei.

Pierre Ronțăilă și Amélie Mustăcilă erau în culmea fericirii. Își găsiseră vocea și sunetul ei era atât de dulce.

Poveștile încrucișate sunt locul de întâlnire dintre copii și adulți. Este felul în care putem fi împreună, mari și mici, sub umbrela unei povești.

De data asta, Anamaria Bejenaru a câștigat locul de sub umbrela colorată a Cristiane Radu. Ea a adus în povestea șoriceilor cofetari din "În căutarea vocii pierdute" ființe fabuloase pe care merită să le cunoașteți.

În căutarea vocii pierdute

final propus de Anamaria Bejenaru, ani, orasul scoala

– Scuze, domnule Căpcăun. Nu am vrut să vă deranjăm, spuseră șoriceii. Ei credeau că domnul Căpcăun este foarte amabil.

– Ia vedeți-vă de treaba voastră! se înfurie căpcăunul. Deși părea prietenos, căpcăunul era foarte șiret. Îi plăceau mult dulciurile și, cum scoase Amélie brișă cu zmeură și mentă din rucsac, căpcăunul i-o fură din mână și fugi spre Peștera vocii pierdute. În drum spre destinație, el infulecă prăjitura.

– Mmmm, ce bună a fost! Șoarecii ăștia sunt buni cofetari!

Căpcăunul se gândi dacă micii cofetari ar putea să mai facă niște bunătăți. În cele din urmă, se duse și îi strigă :

– Mici cofetari, unde sunteți? Am o întrebare! Pentru că țița îngrozitor,

„Povestea este peste tot”

Adina Rosetti în dialog cu Ioana Nicolae

M-am întâlnit cu Ioana Nicolae în cărțile pentru copii cu Arik, în poeziile și romanele pentru oameni mari, la ateliere de povești și acum, pentru că tocmai lansează o nouă carte pentru cei mici, „Ferbonia” (ilustrații Anca Smarandache, Ed. Arthur), m-am gândit să o iau la întrebări și să vă spun și vouă ce-am aflat.

aproape că îi asurzi pe Amélie și Pierre.

– Vorbește mai încet! Aproape că ne-ai asurzit, spuse Pierre.

– Scuze. Am vrut să vă întreb dacă puteți să faceți dulciuri și pentru mine. Știți, eu... nu prea am prieteni. Toți spun că sunt ciudat, dar eu spun că sunt diferit !

– Păi, ești cam furăcios de dulciuri și obișnuiești să urli. În rest, ești un căpcăun de treabă. Deci, îți vom face niște dulciuri, răspunse Pierre.

– Mulțumesc. Voi de ce ați venit aici? întrebă curios căpcăunul.

– Am venit să ne descoperim vocea și să ne împlinim visul de a fi cofetari! spuseră ei entuziasmați.

– Dar voi aveți deja voce, însă nu o lăsați să iasă. Pentru a o elibera, trebuie să mergeți pe vârful muntelui și să treceți de încercări. Pe drum, trebuie să vă luptați cu tarantule, cobre, scorpioni și cu o ghicitoare foarte grea, le spuse căpcăunul.

Amélie și Pierre oftară, și, salutându-l pe căpcăun, porniră la drum.

S-au luptat cu tarantule, au împlânzit câini care încercau să îi atace, s-au luptat cu șerpi Boa și cu scorpioni enormi.

În cele din urmă, veni marea ghicitoare. Ea spuse așa:

– Cine are nas roșu, labe de urs, coada de cal, creierul molustei, corpul de porc și cap de elefant care scuipă detergent ?

– Hmmm, oare ce ar putea fi? Poate un porcilosaurus sau un zebradtelifus sau, mai bine, un clovnitoursuscalintosmoluscuitodporciselefantus, spuse Amélie.

– Da, asta este răspunsul. Ai dovedit că ai minte, voce și talent, spuse o piatră.

Și, după această călătorie, prietenii noștri șoricei au devenit cunoscuți de toată lumea și au ajuns să facă dulciuri dorite de toți. Iar căpcăunul a ajuns clientul lor preferat.

A.R.: Dragă Ioana, când ai ajuns prima dată în „Ferbonia”?

I.N.: Eram la Școala Hermann Oberth și mă jucam cu niște copii de-a poveștile. Cum ne trebuia neapărat o lume cât mai neobișnuită, am zis deodată cuvântul ăsta, Ferbonia. Încă nu însemna nimic, putea să fie un nume gol, care n-ajunge niciodată să aibă și viață. Dar apoi l-am întors pe toate fețele, l-am desfăcut în bucăți, cam așa cum fac fetițele cu păpușile lor, și, în timp ce-l puneam la loc, am știut că acolo, înăuntru, lumina e altfel. Am simțit și că e mai cald decât în mod normal. Am văzut deodată casele, atârinate pe părțile mai

puțin abrupte ale unor stânci. Și am ghicit forfota din piețele centrale, unde se dădeau spectacole. Și am bănuț cum locuitorii sunt împărțiți în tagme, în funcție de meseriile pe care le fac. M-am plimbat mai întâi prin toate locurile astea și-apoi, deodată, i-am descoperit pe Fil și pe Luvia. Aveau puțin peste zece ani și părul multicolor. Tocmai își primiseră sectoarele de care, acum, că terminaseră școala, trebuiau să aibă grijă. Mi-au plăcut atât de mult, încât pentru o vreme n-am putut să mă mai despart de ei. Și, când am reușit să o fac, a fost gata și cartea.

A.R.: Fă-ne cunoștință pe scurt cu trei personaje din cartea ta.

I.N.: Fil, zece ani, tagma instalatorilor, posesorul unui animal de companie ciudat, Piper. Cel mai mult îi place să "năzărească", adică să-și închipuie povești. Din păcate, n-are niciun pic de talent; ar primi, la compunere, numai note de patru. Luvia, curajoasă, dar și ghinionistă. Este rănită într-un accident și nu se știe dacă-și va mai reveni vreodată. Piper, animăluțul de care spuneam, poate lua forme felurite, dar la ce se pricepe el cel mai bine, vor afla numai cei mai inteligenți copii. Adică, sper eu, toți cei care citiți propozițiile astea. Ce ziceți, faceți o încercare?

A.R.: Cum e să fii scriitoare pentru copii? De unde îți vin ideile?

I.N.: Dacă spunem cuvântul "măr", să zicem, la ce ne gândim? La ceva acru? Dulce? Copt? Desprins din pom? La mama Albei ca Zăpada? La merele dintr-o problemă? La o pictură din cartea de română? Sau, poate, la o casă. Cu zidurile străvezii, pe care nu le poți crăpa în ruptul capului. Fiindcă ești doar o picătură care s-a făcut mare și care trebuie să ducă acum la îndeplinire o sarcină importantă. Dar cine ar putea să-ți dea o mână de ajutor? Dacă deja aveți o idee, atunci povestea începe să existe (în mărul acesta ar putea locui, de pildă, și o domnișoară vierme; sau ar putea porni, de ce nu?, un război între sâmburi; sau...). Fiindcă povestea, dragi copii, este peste tot în jurul nostru, contează doar s-o vedem și să ne ținem bine de ea. Ne va duce în cele mai incredibile locuri. Și ne va învăța o mulțime de lucruri care ne vor folosi cu adevărat în viață.

A.R.: E adevărat că un scriitor e un fel de magician? Dacă vreau să devin și eu scriitor/ scriitoare, ce ar trebui să fac?

I.N.: Să stai cel puțin un sfert de ceas, în fiecare zi, ca să-ți asculți gândurile. Să citești cât mai mult și, dacă se poate, nu pe tabletă. Să desenezi, chiar dacă n-ai niciun pic de talent. Și, când ești un pic mai mare, să începi un jurnal pe hârtie (scrisul pe computer nu e bun pentru asta). Să scrii cât mai des, nu doar ce ți se cere la școală. Să găsești cât mai multe povești la care nu s-au mai gândit și alții.

Tu cine ești?

de Ariana Mocanu, ilustrație de Silvia Olteanu

Te avertizez, îmi plac oamenii care se încapățânează să vadă ceva bun în orice!

Tu cine ești? Eu sunt o persoană, cred că nu mă cunoști, dar noi ne intersectăm într-un punct. Eu, tu și restul lumii ignorăm unele lucruri fără de care nu am putea trăi sau nu am putea zâmbi.

Trecem zilnic pe lângă simboluri ale vieții care nu ne mai miră, pentru că le considerăm așa de când lumea. Iarba e verde, e un lucru normal, dar cum ar fi să fie portocalie? Cerul să fie galben, iar soarele să fie albastru. În acest peisaj, copacii ar deveni indigo. Ne-ar uimi această schimbare, dar în zeci, sute de ani, ne-am obișnui. Hapciu! (scuze, tocmai am strănutat, mulțumesc, știu că ai vrut să zici „Sănătate!”, știu că ești un om bun).

O să-ți mai spun ce cred. O căprioară e un animal. Sunt multe căprioare în lume. Aproape toți am văzut una. Dacă privești așa, eu zic că te înșeli. O căprioară, oricât de slăbită sau firavă ar fi, și-ar apăra puiul și ar face orice să îl protejeze. Ar face la fel ca o mamă, la fel ca un om cu sufletul mai prețios decât cristalul din care sunt făcuți pantofii Cenușăresei. Sunt multe căprioare, dar fiecare este unică, ele sunt ca noi chiar dacă nu ne dăm seama. Te-ai întrebat vreodată dacă o căprioară poate avea un vis?

Pun pariu că sunt multe persoane care ți-au zâmbit. Știai că fiecare zâmbet sincer pe care îl primești ți-l colorează pe al tău cu cinci la sută? Poate că nu ții minte dacă l-ai primit, dar sigur ți-ai aduce aminte dacă nu l-ai fi primit.

Poate că nu ai observat, dar unii oameni se străduiesc mult să se abțină de la ceva care te-ar supăra pe tine. Eu, de exemplu, mă străduiesc să nu replic sau să nu mă enervez când primul impuls mă îndeamnă să fac asta. Mi-ar plăcea ca cineva să observe asta și cred că și tu te străduiești să te abții de la ceva. Deci, te sfătuiesc să apreciezi când vezi acest progres la un om.

Când sunt pe bicicletă, iau virajele după reguli. Când călătoresc pe drumul vieții, iau virajele după cum îmi indică inima. Astfel, n-am primit nici o amendă până acum, pentru că inima mea știe perfect regulile de circulație pe drumul vieții. GPS-ul inimii tale ce direcție îți indică? Uite încă un fapt pe care poate că l-ai ignorat până acum: unele lucruri mari depind doar de ceva foarte mic. De exemplu, la bicicleta mea s-a pierdut un ineluş de cauciuc, care era peste un fel de cui ce face roata din față să rămână umflată. Fără el, bicicleta mea nu putea merge. Un exemplu bun e și omul. Fără inimă, nu ar mai rămâne nimic.

Dacă vrei să mă cunoști, îți spun atât despre mine: sunt un om, dintr-un oraș, dintr-o țară, de pe un continent, de pe un Pământ. Sunt un om printre alte șapte miliarde, mai mult sau mai puțin, de oameni, exact ca și tine, cititorule.

Sper să ne vedem. Eu am ieșit să descopăr lumea, te aștept și pe tine.

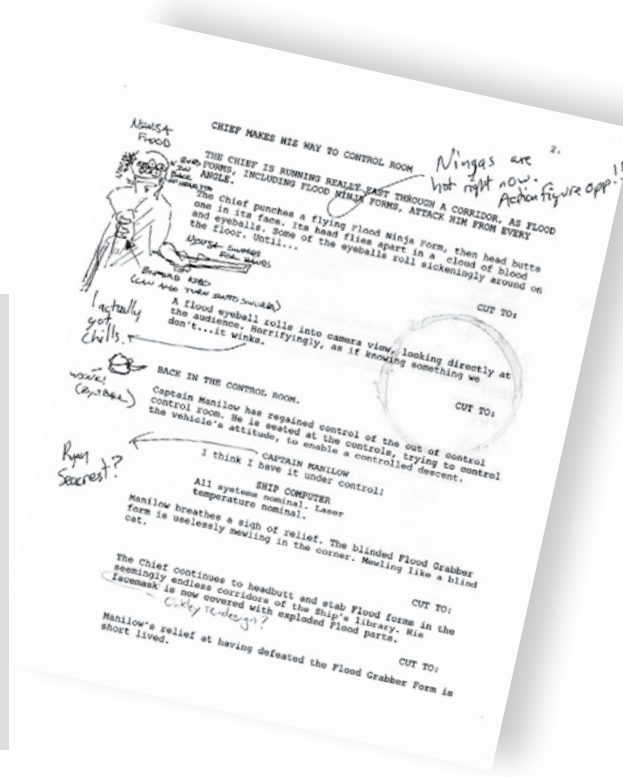
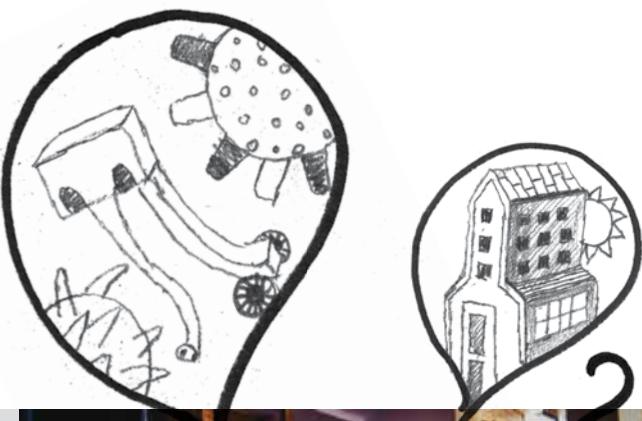
Te avertizez, îmi plac oamenii care se încapățânează să vadă ceva bun în orice!

ACEASTĂ POVESTIOARĂ NU ESTE UN PUNCT, ESTE O VIRGULĂ, URMEAZĂ VIRAJELE INIMII TALE!

cum să regizezi un film

Am aflat, într-o duminică însorită, la Atelierul de regie ținut de Rolf van Eijk. Cine este Rolf? Un tânăr regizor olandez, talentat, prietenos și lipsit de fițe, autorul filmului „T.I.M. Robotul Incredibil”, prezentat în cadrul Festivalului Internațional de Film pentru Copii KINODISEEA. Adevărul este că Mara, Luca și Filip mureau de nerăbdare să afle ce magie se ascunde în spatele imaginilor care se derulează pe marile ecrane ale cinematografelelor. Rolf ne-a explicat că un regizor este, înainte de toate, un iubitor de povești. Și cum poți să spui mai bine o poveste decât printr-un film? Un film care se construiește, scenă cu scenă, ca într-un joc de lego. Dar, care e prima cărămidă, baza unui film? Ei bine, mai întâi și mai întâi, ai nevoie de o idee bună.

Ideea se transformă încet într-o poveste, iar povestea într-un SCENARIU. Scenariul seamănă cu o piesă de teatru și conține replicile actorilor. Actorii repetă împreună cu regizorul. Ei trebuie să fie convingători, să înțeleagă personajul și să intre în pielea lui, să exprime emoție prin intonație și prin gesturi.

Filmările pot fi făcute în spații special construite și amenajate, cunoscute sub denumirea de PLATOURI DE FILMARE sau pot fi făcute ÎN NATURĂ, în locuri alese în funcție de conținutul secvențelor din scenariu. Pentru a urmări mai bine desfășurarea acțiunii, sunt folosite uneori mai multe camere. Pentru a avea perspective diferite.

OPERATORUL este cel care filmează. Regizorul verifică adesea dacă imaginea care se vede prin obiectiv este cea potrivită. Imaginea surprinsă de cameră este imaginea pe care o va vedea, la final, spectatorul. Dacă ea nu este credibilă, emoționantă, atunci spectatorul se va plictisi.

Uneori, regizorul nu este mulțumit de cum a fost filmată o scenă și atunci trage o dublă sau o triplă, adică mai filmează o dată, de două, de trei ori scena. După încheierea filmărilor, se trece la etapa când se montează filmul, „se taie și se coase”, croindu-se încetîșor. I se adaugă sunetul și muzica.

La final, dacă totul a mers bine, noi, spectatorii, ne bucurăm de un film bun. Să regizezi un film nu este ușor. Ești ca un dirijor care trebuie să știe în fiecare secundă ce se întâmplă cu fiecare membru al orchestrei pe care o conduce.

reportaj realizat de Victoria Pătrașcu

Tris, o inimă și-un vis

de Victoria Pătrașcu, ilustrații de Veronica Neacșu

Tris se născuse în burta unui nor. Alături de mii de alți fulgi aidoma lui. Ei, nu chiar aidoma.... Tris era diferit. Avea doar trei colțuri - unul lung în frunte și alți doi de o parte și de alta a capului.

"Ei, na!, veți zice, nici măcar nu există fulgi cu trei colțuri, iar norii n-au burtă."

Ba au! Au și picioare, și cocoașă, iar uneori se și îndrăgostesc. Dacă nu mă credeți, ridicați ochii spre cer și uitați-vă.

Veți vedea că norii sunt schimbători. Când îmbufnați, când jucăuși. Se deghizează când în elefanți, când în cămile, când în mașini de curse. După cum se simt, după cum îi dezmiardă soarele, după cum îi supără vântul.

Când se întâlnesc doi nori, se întâmplă adesea să se îndrăgostească. Dacă e vară, au atâta energie încât se reped fericiți unii spre alții și încep să se rotească nebunește, își schimbă culorile, dansează în rotocoale largi de sar scânteii de fulgere pe tot cerul, cântă cu glasuri tunătoare și se veselesc. Vara, din burțile mamelor nor se nasc doar fete - picăturile de ploaie. Iarna însă, din dragostea norilor, se nasc doar băieți - fulgii de zăpadă. Ascuțiți la colțuri, curajoși, fulgii de nea sunt niște războinici. Mânați de Crivăț, cu platoșe făurite de Ger, se aruncă în vijelii, înțepă obrajii trecătorilor, se aștern la pândă pe dealuri și, apoi, din nou se ridică în cete mici și rafale. Sfârșesc

obosiți în mormane de zăpadă și se retrag sub pământ la primele raze de soare.

Tris ar fi trebuit să fie un astfel de fulg. Se născuse însă într-o zi cu soare când mamei sale îi era atât de sete încât credea că o să se sfârșească. Noroc că a apărut, din nord, Nimbus, un nor vinețiu, care **o salvă într-o îmbrățișare**. Dar Tris și alți câțiva frați se născuseră din puțină apă și rămăseseră mai firavi. Cu doar trei-patru țepi.

Ceilalți i-au poreclit Imperfecții. Degeaba se străduiau, căci frații mai mari îi disprețuiau. Așa că, atunci când a apărut Vântul de Nord să-i instruiască pentru prima ninsoare, Tris și frații săi

cu patru sau cinci colțuri nici n-au fost băgați în seamă.

– Hei, piticilor, să nu vă amestecați în ninsorile noastre, le sufla Crivățul în față. Iarna nu e loc de joacă pentru voi. Lăsați-i pe frații voștri mai mari să strălucească pe crengile brazilor și să deseneze pe ferestrele oamenilor!

– Voi sunteți Imperfecți, nu sunteți buni pentru iarnă. Poate, la primăvară, cu zăpada mieilor, o să vină și vremea voastră. O să vă topiți repede-repede, tuna și Vîforul, nu o să bage nimeni de seamă cât de urâți sunteți.

– Nu suntem urâți, suntem doar diferiți, iar dacă ne unim între noi, dacă ne ținem strâns de colțuri, putem să facem tot ce faceți voi, șopti Tris. Știm să plutim, să ne înghețăm inima în piept, să plăsmuim desene cu trupurile noastre....

– Mă înfrunți? se burzului Crivățul. Cui îi pasă ce știți voi să faceți?! Să nu îndrăzniți să coborâți pe Pământ. Ceilalți, haideți cu mine! Ascuțiți-vă colțurile, exersați-vă zborul, căci mâine o să cadă prima zăpadă.

Fulgii perfecți plecară lăsându-i îndurerați pe Imperfecți.

– Are dreptate, nu suntem buni pentru prima ninsoare, zise trist Pentilă, un fulg cu cinci colțuri. Sunt mai strălucitori decât noi, se rotesc mai repede și pot să înghețe pe orice geam.

– Vom coborî la primăvară, spuse Tetrică trist.

– Dar atunci n-o să mai bucurăm pe nimeni! Atunci soarele ne va topi într-o clipă. E nedrept! Eu cred că, dacă o să fim uniți, dacă o să ne ținem strâns de colțuri, dacă o

să ne dorim cu toată ființa noastră de gheață să coborâm cu prima zăpadă, o putem face. Chiar putem, strigă Tris. Și, fie ce-o fi, vom pleca în noaptea asta. Aveți încredere, o să reușim!

– Mergem cu toții, strigară Imperfecții într-un glas. Mai bine spulberați de Crivăț decât topiți la primăvară.

În seara aceea, pe nesimțite, se strecurară din burta mamei nor și se aruncară în golul întunecat al cerului. Bieți fulgi firavi, cât să intre într-o căciulă, care coborau lin către Pământ. Dar Gerul prinse imediat de veste.

– Au fugit Imperfecții!!!

Auzind asta, Crivățul și Vântul Nordului, plini de furie, se repeziră să-i întoarcă din drum.

– Înapoi! Nu aveți voie! Sunteți urâți și strâmbi și nu meritați să coborâți cu prima ninsoare.

– Nu ne întoarcem, strigară fulgii. Merităm să ajungem azi pe Pământ. Nu-i vina noastră că ne-am născut așa. Suntem la fel de buni ca voi și vom merge până la capăt. Spre Pământ!

Și fulgii se apucară strâns de colțuri, își înghețară corpurile și se repeziră spre luminile care se zăreau în depărtare. Se transformau când în săgeată, când în fluture, când în vultur.

– Nu vă lăsați! strigă Tris. Văd o piață și o vitrină luminoasă.

– Niciodată nu veți fi în prima ninsoare! șuieră Crivățul și se repezi dintr-o parte, iar Gerul suflă cu putere din cealaltă încercând să-i spulbere în șanț. Dar nu reușiră decât să se ciocnească unul de altul și să rupă un afș. Fulgii pluteau deja deasupra pieței. Un copil ridică fața și strigă:

– Ningeee! Mamă, uite fulgii!

Și fulgii se lipiră de vitrina magazinului de jucării. Nu desenară o floare, nici un înger, nici fluturi. Nici n-ar fi putut. Doar erau... Imperfecți. Dar, din forța lor, din curajul și visul lor, desenară pe sticla rece o inimă, mare și strălucitoare, ca bucuria copiilor în Ajunul Crăciunului.

Do It Yourself!

Fun Science cu profesorul DIY

Curcubeul

ilustrații de Nura El-Sayed

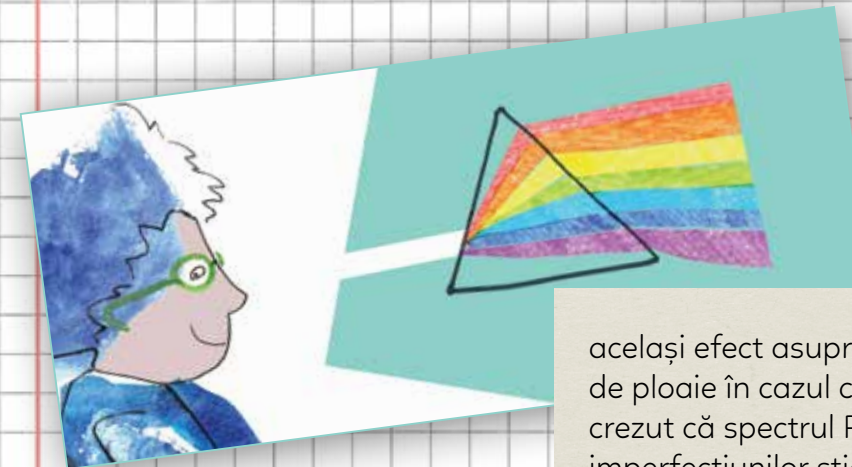
Vi s-a întâmplat să vă prindă ploaia în timpul verii? V-ați bucurat de apariția curcubeului, cu minunatul amestec de culori? V-ați întrebat cum de lumina albă poate străluci în atâtea nuanțe splendide?

Este vorba de refracția luminii soarelui în picăturile de apă din atmosferă. Aceasta permite apariția unui spectru de șapte culori: roșu, portocaliu (orange), galben, verde, albastru, indigo și violet, prescurtat ROGVAIV. Este posibil însă și fenomenul invers, transformarea acestor șapte culori în lumină albă. Vă propun un experiment simplu:

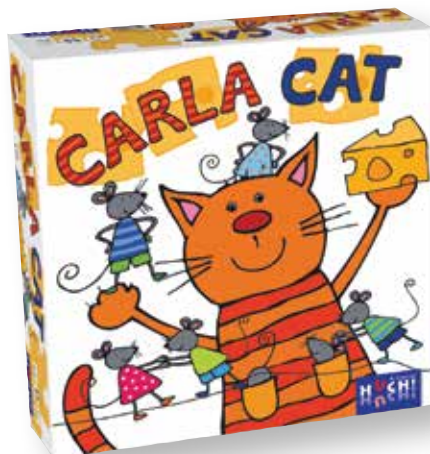

Nu vă trebuie decât un carton, o cană sau un pahar, un creion și cele șapte culori ROGVAIV – creioane colorate, vopseluri sau carioca – pentru a colora cartonul. Cu ajutorul paharului, desenați un cerc pe carton, pe care trebuie să-l împărțiți în șapte sectoare. Apoi, colorați aceste sectoare de cerc cu ajutorul creioanelor colorate. Decupați cercul și înfișeți forțat un creion prin centrul acestuia. Nu trebuie

decât să țineți creionul între palme cu cercul colorat orientat în sus. Începeți să rotiți creionul între palme, cât de repede puteți. Veți observa că, în loc de cele șapte culori, veți sesiza o singură culoare, cea albă. Știați că, încă din secolul al XVIII-ea, omul de știință Isaac Newton a demonstrat că lumina albă este compusă din cele șapte culori menționate mai sus? El a intuit acest lucru după ce alți cercetători observaseră că prisma optică are

același efect asupra luminii ca și picăturile de ploaie în cazul curcubeului. Inițial, s-a crezut că spectrul ROGVAIV apare datorită imperfecțiunilor sticlei prisme și impurităților conținute de aceasta, însă, cu o sclipire de geniu, Newton așază o a doua prismă în dreptul uneia dintre culori și observă că dincolo de ea nu mai apare spectrul celor șapte culori, ci culoarea rămâne neschimbată.

Dacă de obicei, atunci când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă,
de Crăciun, pisica și șoriceii se joacă împreună.

Descoperiți cum pot sta toți la aceeași masă în jocul CARLA CAT,
pe care îl puteți găsi la Merlin Books & Toys, pe strada dr. Severeanu, nr. 30, din București sau la
www.merlinstore.ro.

Jocul este recomandat pentru „șoriceii” de minimum 4 ani.

